
Iskari – Dcera noci

Kristen Ciccarelli

PŘED OSMNÁCTI LETY

Skye byla ještě dítě, když byla poprvé svědkem soudu se zrádce. Viděla, jak tomu muži usekli ruce. Viděla, jak tmavá krev rychle stékala po kamenném oltáři, jako když bouře zastíňuje safírové moře, zatímco voják otíral své ostří dočista.

Skye si pamatuje, jak se uříznuté ruce chvěly podobny pavoukům umírajícím na zádech, s nohama zkroucenýma dovnitř. Pamatuje si, jak nepřítel zíral na pahýly svých paží a krev mu stékala k loktům.

Pamatuje si jeho křik.

To se stalo už dávno. Dnes budou soudit dalšího zrádce. Skye čeká ve své cele, protože toho večera neuseknou ruce nepříteli, ale jí. A může si za to sama.

Bud' hodné děvče. Neupozorňuj na sebe. Pamatuj, kde je tvoje místo.

To byla slova, kterými se dříve řídila. Zásady, které jí od narození vtloukali do hlavy.

Bylo to předtím, než potkala Havrana. Chlapec ze stínů ji to všechno odnaučil.

Havran. To jméno ji páliło na rtech, jazyku a v hrdle jako spolknutý trn. Jak mohla být tak naivní?

Skye vám poví, jak. Utká předivo toho příběhu, dokud je ještě čas. Bude to její poslední tkaní. Protože jakmile vyjde měsíc a oni si pro ni přijdou, už žádná Skye nebude.

Nemůže tkát bez rukou.

1. kapitola

Eris se nikdy nesetkala se zámkem, který by nedokázala vypáčit. Zvedla petrolejku a podívala se do klíčové dírky. Slámově zlaté vlasy jí zakrývala ukradená přilba zvaná morion. Její ocelový okraj jí stále klouzal do čela a zakrýval výhled a Eris ji musela odstrkovat dozadu, aby viděla na to, co dělá.

Stavítka v zámku byla stará a na první pohled vyrobená zámečnickem, který si usnadňoval práci, jak to jen šlo. Kteroukoliv jinou noc by Eris toužila, aby musela čelit obtížnější výzvě. Toho večera však děkovala hvězdám. Každým okamžikem mohl zpoza rohu vyjít voják. Až se to stane, potřebovala Eris být na *druhé* straně těch dveří.

Zámek se s cvaknutím otevřel. Eris tajila dech. Zastrčila si sponku zpátky do vlasů, vstala, sevřela v útlých prstech mosaznou kouli a pomalu jí otočila tak, aby nevydala žádný zvuk.

Ohlédla se přes rameno. Chodba byla prázdná. Eris tedy strčila do dveří a vešla dovnitř.

Pozvedla lampu a její oranžová záře osvětlila prostý stůl z tmavého, odřevného dřeva. Na desce byl úhledně srovnaný kalamář, hromádka bílých pergamenů a nůž na rozřezávání voskových pečeti.

Eris za sebou tiše zavřela dveře. Zvedla pohled od stolu k předmětu visícímu na stěně: gobelínu utkanému z modrých a nachových vláken. Právě pro ten přišla.

Eris ten gobelín znala nazpaměť. Zobrazoval ženu bez obličeje sedící u tkalcovského stavu. V jedné ruce držela stříbrný nůž zahnutý jako měsíc, ve druhé třímala vřeteno. A na hlavě měla korunu z hvězd.

Nebeská tkadlena. Bohyně duší.

Nebyl to však jen ten obraz, co jí bylo povědomé. Byla to vlákna samotná – ten konkrétní odstín modré. Tloušťka vlny a to, jak pevně byla spředená. Charakteristický způsob tkaní.

Jakmile ho Eris před dvěma dny zahlédla z chodby, skoro zakopla. Celá léta na ni ten gobelín každé ráno hleděl z kamenných zdí tyčících se po obou

stranách posvátných tkalcovských stavů skrinu – chrámu zasvěceného Nebeské tkadleně.

Co dělal tady, v paláci dračího krále až daleko za mořem?

Někdo ho musel ukrást, pomyslela si Eris.

Tak se ho rozhodla ukrást zpět.

Koneckonců měla trochu času. Její kapitán – bezcitný muž jménem Jemsin – měl právě schůzku s vládkyní Hvězdných ostrovů. To byl důvod, proč sem Eris poslal, aby ukradla drahokam z pokladnice dračího krále. Ne proto, že by potřeboval peníze. Ne. Chtěl, aby Eris nebyla na očích, až vládkyně a její *psi* vstoupí na palubu lodi – pro jeho dobro stejně jako pro její. Kdyby se přišlo na to, že Jemsin poskytuje úkryt zločinkyni, kterou vládkyně pronásleduje už dlouhých sedm let, stálo by to Eris i jejího kapitána život.

Ale Eris už králův drahokam uloupila. A stále jí zbýval celý den do chvíle, kdy se měla hlásit u Jemsinova chráněnce. Takže měla trochu času nazbyt.

Proto byla tady a utrácela ho.

Eris se odstrčila od zavřených dveří a postavila petrolejku na tmavé dřevo stolu. Jakmile zvedla zrak k Nebeské tkadleně, pocítila stejný šok jako před dvěma dny. Zaplavily ji vzpomínky na vřelost, přátelství, sounáležitost... a rychle je vystřídaly pocity hrůzy, žalu a zrady.

Přimhouřila oči.

„Tohle nedělám pro tebe,“ řekla bohyni, když natáhla ruku, aby sundala gobelín ze zdi. „Co se mě týká, jsi zrádkyně a podvodnice.“ Mluvila tiše, věděla, že stráže byly po zmizení králova drahokamu před dvěma dny zdvojnásobeny. „Dělám to pro ty, které jsi zradila.“

Eris už v Nebeskou tkadlenu, Bohyni duší, nevěřila. Ale věřil v ni autor toho gobelínu – a pro svou víru zemřel. Proto Eris obraz sňala ze zdi, pevně srolovala a opatrně si ho zastrčila pod paži. Když to udělala, vytáhla z kapsy ukradené uniformy ostnatý skalní bodlák. Opatrně, aby se nepíchla o jeho jedovaté trny, ho položila na stůl.

Svým způsobem měl ten podpis větší význam pro Eris než pro ty, které okradla. Dokazovala si tak, že skutečně existuje. Sice žila neviditelným životem, ale byla pořád *tady*. Pořád naživu.

Skalní bodlák byl toho důkazem.

S gobelínem stále pod paží sáhla Eris pro své vřeteno. Bylo načase odejít. Přidá gobelín ke zbytku svého lupu. Potom zamíří na *Paní moří* a počká, až bude povolána.

Ale než stačila vytáhnout vřetenem z pouzdra, porušil ticho hlas za ní.

„Kdo tě sem pustil?“

Ten hlas byl tichý a chraplavý a zmrazil Eris na místě – kromě její pravé ruky. Prsty sevřely hladké, ohmatané dřevo jejího vřeten a pomalu ho vytáhly.

„Položil jsem prostou otázku, vojáku.“

Vojáku.

Eris zapomněla, že je toho večera v přestrojení. Při zvýšené ostraze je snazší pochybovat se po paláci v oděvu stráží.

Eris se tedy otočila. Ve dveřích stál voják. Nevstoupil ještě zcela do místnosti, zjevně ho vylekal pohled na ni, ale měl na sobě stejnou uniformu jako ona: ocelový morion na hlavě a znak dračího krále na hrudi haleny. Jediný rozdíl představovala šavle u jeho boku na místě, kde měla ona pověšené pouzdro s vřetenem.

Eris vojáky nenáviděla.

„Poslali mě sem, abych odnesl tenhle olezlý starý krám,“ zalhala a kývla hlavou ke gobelínu s Bohyní duší stočenému pod paží. Zamrkala a poznamenala: „Náš velitel zřejmě není moc zbožný.“

Její zamrkání mělo kýžený efekt. Voják se uvolnil. Usmál se na ni, opřel se o dveře a zdálo se, že chce nějak navázat na její zmínku o nedostatku velitelovy zbožnosti, když jeho pohled upoutalo něco na stole.

Eris sledovala, jak jeho úsměv pohasl, a pak z jeho výrazu vyčetla, že pochopil. Podívala se tam, kam on, a v duchu se proklela.

Skalní bodlák.

„Ty... ty jsi Tanečník smrti.“

Nepočkal, až mu to potvrdí. Prostě tasil zbraň.

Bylo načase odejít.

Eris pevně sevřela vřetenem v ruce a dřepla si. Když se voják vpotácel do místnosti, přitiskla okraj vřeten k mozaikové dlažbě na podlaze a nakreslila rovnou čáru.

Čára se stříbrně rozzářila. Zvedla se mlha.

Voják se vrhl k ní a zároveň volal o pomoc a alarmoval vojáky, kteří byli poblíž.

Ale když obcházel stůl, Eris už vstupovala do mlhy a za ni. Než se k ní dostal, byla pryč.

Když se mlha několik okamžiků nato rozplynula, nebyla Eris tam, kde měla být.

Místo aby se nacházela *Napříč* – obklopena hvězdami a tmou – měla kolem sebe zdi. Před ní se táhla temná chodba osvětlená každých pár kroků mihotavou pochodní. Pod nohama se jí rozprostírala dlažba se stejným vzorem, jaká byla v místnosti, kterou právě opustila. A bylo tam cítit mátu a li metku.

Byla pořád v paláci.

Eris vztekle zaskřípala zuby.

Někdy se to stávalo. Když se víc soustředila na místo, které se snažila opustit, než na to, kam se snažila dostat, vřetenem to zmátlo a přechod se nepodařil.

Eris se právě chystala proklít ten prachmizerný kus dřeva, když do ní ze zadu něco narazilo a vrhlo ji to dopředu, až jí vřetenem vypadlo z ruky.

„U Kožuových koulí!“ Otočila se a viděla, jak se vřetenem kutálí k černým koženým holínkám s naleštěnými stříbrnými přezkami. Ruka sáhla dolů, sebrala ho a pak se nově příchozí zvedl, sledovaný Erisiným pohledem.

Mladá žena před ní byla oblečená jako palácová stráž. Jen místo králova znaku jí na haleně zářila květina podobná plamenu. Byla bez přilby a za opaskem měla zastrkaných pět vrhacích nožů.

„Omlouvám se, vojáku,“ promluvila žena tvrdým, velitelským, autoritativním tónem. Byl to hlas člověka zvyklého dávat rozkazy – a zvyklého, že jsou ty rozkazy plněny. „Neviděla jsem tě.“

Eris upřela pohled do očí chladných a modrých jako safíry. Ve světle pochodní se nedaly přehlédnout dívčiny výrazné lícní kosti ani inkoustově černé vlasy spletené do copu.

Eris věděla, kdo to je.

Velitelka.

Ta mladá žena před ní nebyla jen králova sestřenice – tedy členka královské rodiny – ale velela celé králově armádě.

Eris se hlavou mihla temná vzpomínka na jiného bezcitného velitele. Žaludek se jí sevřel strachy. Zahnala tu myšlenku a ustoupila dozadu. Ale v hrudi jí uvízl její ostrý úlomek, který Eris připomínal, kdo je. Že se odamtud musí dostat.

Hned.

Jenže vřetenem momentálně držela v ruce velitelka.

Mladá žena přejela po Eris rychlým, přezíravým pohledem. Eris pod ním strnula. Měla být ráda, že velitelka nenašla na dívce stojící před ní nic zajímavého. Eris chtěla – ne, *potřebovala* – být neviditelná.

Ale ten lhotejný pohled ji z nějakého důvodu rozčílil.

Velitelka rozevřela rty, jako by se chystala něco říct, když tu se chodbou rozlehl křik a přerušil ji. Obě se otočily.

K prvnímu hlasu se přidávaly další a další. Voják, kterého Eris právě opustila, varoval celý palác před zlodějem v jejich středu.

Byl vyhlášen poplach.

Eris čekala, až z velitelčiny tváře vyčte, že jí došla pravda. Ale velitelka se už na Eris nedívala, jen se mračila směrem, odkud zněl poplach.

„Tanečník smrti.“ Oči jí zaplály zlobou. „Jestli si myslí, že může bez-
trestně okrást krále, netuší, s kým má tu čest.“

Eris měla držet jazyk za zuby. Koneckonců, velitelka měla vřetenem. Její jedinou šancí bylo dát se na útěk.

Jenže Eris si nemohla pomoci.

„Jak víte, že je to *on*?“

Velitelka se podívala přímo na ni a Eris se pod jejím chladným pohledem otřásla. *Jsem hloupá*, pomyslela si, aniž odvrátila zrak od dívčinyh očí. *Říct takovou pitomost.*

Velitelka si ji prohlížela, zatímco poplach v dálce sílil. Eris v její tváři jasně viděla, že potřeba reagovat na poplach bojuje... s čím? Ostražitostí? Podezřením?

Každým okamžikem jí to dojde, tasí zbraň a zatkne mě.

Ale velitelka nic z toho neudělala. Podala jí vřetenem, zatímco si Eris prohlížela od hlavy k patě. „Tohle ti upadlo,“ řekla.

Eris polkla, s pohledem upřeným na elegantně vyřezávané vřetenem na m-
zolnaté dlani.

Je to nějaký trik?

Když však Eris sáhla po vřetenem, velitelka jí dovolila, aby si ho vzala. Pak se otočila na patě. „Pojď. Půjdeme se podívat, co ten domýšlivý parchant provedl tentokrát...“

Jak se teď soustředila na poplach, nevšimla si, že ji Eris nenásleduje.

Jakmile velitelka odkračela, Eris si dřepa, aby nakreslila na podlaze stří-
brnou čáru.

Domýšlivý? pomyslela si, zatímco rychle pracovala.

To znělo jako výzva.

Potrásla hlavou. Tentokrát se nesměla nechat rozptýlit. Potřebovala se plně soustředit na cíl.

Když Eris dokončila čáru, vzduch zhoustl a zvlhl. Vzkypěla mlha. Ale její pozornost znovu upoutal zvuk vzdalujících se kroků. Eris se zarazila a dívala se, jak velitelka zahнула za roh. Sledovala ji, jak mizí z dohledu.

Eris se postavila. Než vyhnala Firgaard, palác a tu dívku z hlavy, pomyslela si: *Já jí ukážu, jak domyšlivá umím být.*

A pak udělala krok napříč.

Přeložil Ondřej Duha